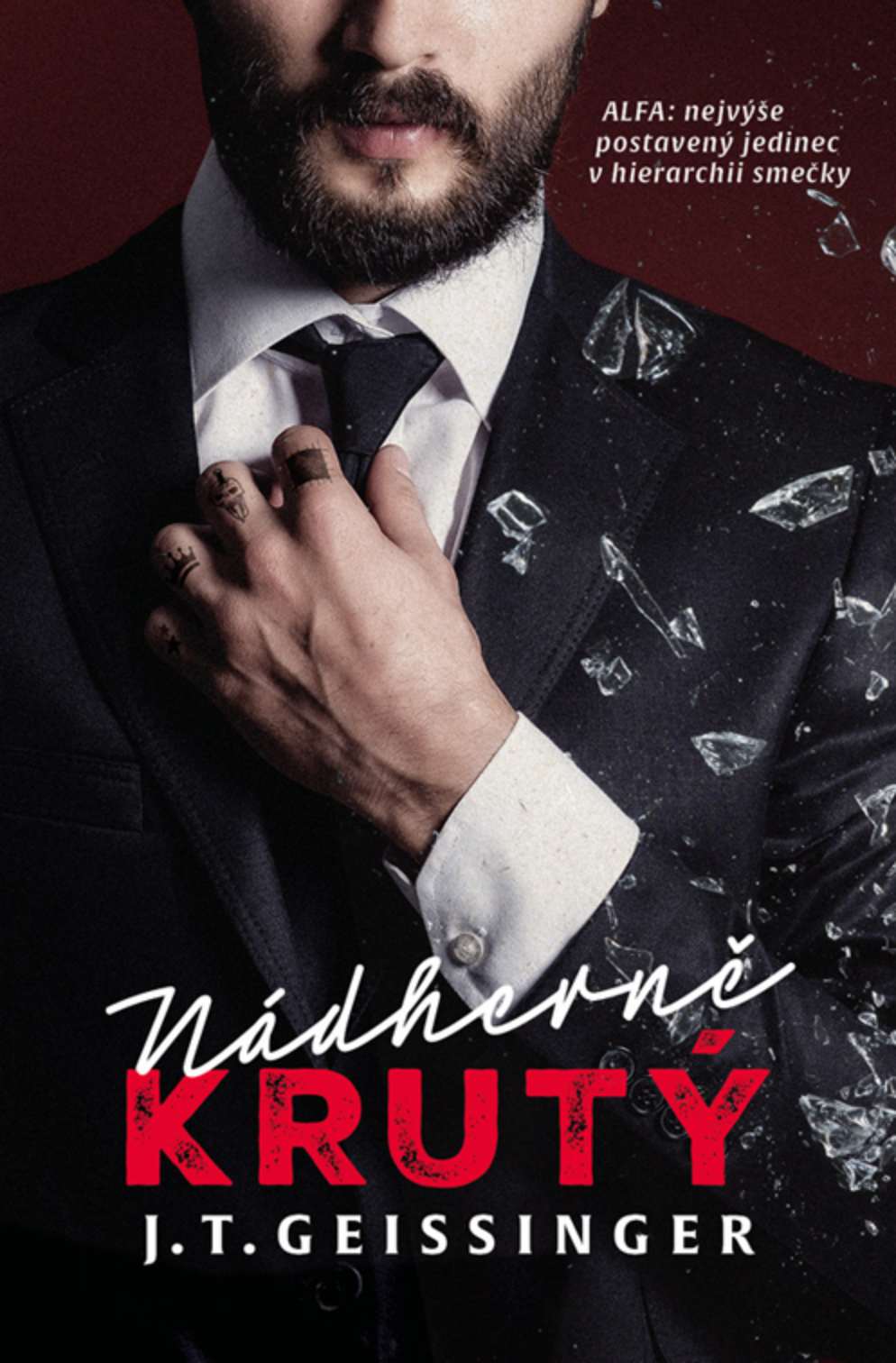

ALFA: nejvýše
postavený jedinec
v hierarchii smečky

Nádherně
KRUTÝ

J.T. GEISSINGER

NÁDHERNĚ KRUTÝ

Text copyright © 2020 by J. T. Geissinger, Inc.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Zdenka Lišková, 2024
Cover © Daniel Pocar, 2024
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2024

ISBN 978-80-277-4758-0 (pdf)

Nádherně **KRUTÝ**

J. T. GEISSINGER

přeložila Zdenka Lišková

*Pro Jaye, krásnou duši, která je mým
světlem v temnotách.*

*Plamenná vášeň brzy pohasne,
rychle se stráví, jako stříelný prach
dotykem jiskry bývá pohlcen.*

Romeo a Julie, II. jednání, VI. scéna,
překlad Josef Topol

1

TRU

Ten tvůj velký zlý vlk je zase tady,“ zamumlá potichu moje kolegyně Carla, když se vedle mě zastaví u kávovaru a šťouchne do mě loktem. Nemusím se ani otočit a následovat její pohled přes celou jídelnu, abych věděla, o kom mluví. Ta přezdívk a náhlé zrychlení mého tepu mi jako náповěda úplně stačí.

Už to bude sedm týdnů, co se tu muž v černém ukázal naposledy. Sedm týdnů od chvíle, kdy jsem naposledy zahlédla ty husté tmavé vlasy, velké drsné ruce a drahý oblek od Armaniho, v němž ani trochu nepůsobí jako obyčejný zazobanec.

I lva můžete nasoukat do obleku, ale pořád bude jasné, že je králem džungle.

„Není můj,“ namítnu stejně tlumeným hlasem a dál upřeně sleduju, jak káva pomalu odkapává do skleněné konvice. Údery srdce mi rezonují po celém těle.

Je těžké neotočit se a nepodívat se na něj.

Což mě ani nepřekvapuje. V životě jsem nepoznala muže, na kterého bych se dívala s takovým potěšením.

Carla si odfrkne: „Už celý rok sedává u stejného stolu ve tvé sekci, Tru.“

Přesněji jedenáct měsíců. Ale kdo by to počítal?

„Když máš volno, vejde, otočí se na patě a zase odejde. Od-pálkoval každou servírku, která se s ním pokusila flirtovat – a to

včetně mě, i když tyhle kozy *nikdy* neselžou –, takže je sakra jistý, že sem nechodí kvůli jídlu.“

Uškĺíbne se do talíře, který drží v ruce. Z hromádky hovězí haše vytéká žlutý tuk a pomalu se sráží. Buddyho nonstop bistro nevyniká tou nejskvělejší kuchyní.

„On se mnou přece taky nemluví, jen si u mě objednává kafe.“

Carla zakoulí očima. „Prosím tě. Copak sis nevšimla toho jeho hladového vlčího pohledu? Ty velké oči jsou dost výmluvné. Jednoho dne tě sežere jako babičku z *Červené karkulky*.“

S úsměvem zavrtím hlavou. „Jasně. Nejspíš jenom čeká na dokonalý úplněk, že?“

Carla zakloní hlavu a tiše zavyje ke stropu: „Aú, aúú.“

„Odstup, satane. Snažím se tu pracovat.“

S pohupováním v bocích se vzdálí, aby donesla haši plešatému muži na dvanáctce. Chvilí zhluboka dýchám, abych se uklidnila, pak se natáhnu pro hrnek na poličku nad kávovarem a zamířím k vlkovu stolu.

Už na mě čeká.

Hltá mě očima.

Jako vždy bez úsměvu, zato s planoucím pohledem a takovou soustředěností a klidem, jaké jsem viděla jen v dokumentech o velkých šelmách, které číhají ve vysoké trávě, až kolem nich projde gazela.

Takhle se na mě dívá vždycky: hladově a mlčky. Ale na rozdíl od africké šelmy na lovu je ve vlkově pohledu cosi ostražitého. Jakási nucená zdrženlivost.

Bedlivě sleduje, jak se k němu blížím. Ruce má roztažené na odřené desce stolu, jako by tím nad nimi chtěl udržet kontrolu.

Dávám si záležet, abych působila uvolněně. Dojdu k jeho stolu a naliju mu kávu. Stejně jako všechno ostatní – má ji rád černou.

„Zdravím, ráda vás zase vidím,“ poznamenám nesměle.

No, sláva, dokázala jsem zachovat vyrovnaný hlas navzdory slastnému šimrání v břiše i knedlíku v krku. Ačkoli jsem s ním vlastně nikdy pořádně nemluvila, jsem z něj pokaždé na nervy.

„To mě těší,“ zamumlá.

Ach, ten irský přízvuk. Skoro jsem zapomněla, jak je jeho hlas příjemný. Sytý a hrdelní, jako by vrněl. Potlačím zachvění a věnuju mu ostýchavý úsměv.

Neopětuje ho.

Jako obvykle si dopřeju pohled na všechna jeho viditelná tetování. Každý prst levé ruky zdobí jedno. Hvězdy. Koruna. Lebka probodnutá nožem. Další je černý čtverec, který vypadá, jako by zakrýval něco jiného. Všechna mě fascinují, stejně jako kousek dalšího, které vykukuje nad límcem jeho nažehlené bílé košile.

Ta sbírka inkoustu mi připadá zajímavá a tajemná, stejně jako on.

Pevně rozhodnutá, že dnes nastal *ten den*, kdy si konečně promluvíme, seberu odvahu a na uklidněnou se nadechnu. „To je dneska krásně, co?“ vypravím ze sebe.

Snažila jsem se tu poznámku obalit lehkým sarkasmem, který je naprosto namístě, protože dnes je mimořádně hnusně, ale významně to těžkopádně a ploše, jako by na stůl mezi nás spadla cihla.

Vlk na mě v tichosti bezvýrazně hledí. Mezi tmavým obočím se mu objeví drobná vráska.

Tváře mi hoří rozpaky. Zrovna když se chci otočit a odejít, náhle zareaguje: „Mám rád, když tady prší. Připomíná mi to domov.“

Soudě podle jeho výrazu taky nečekal, že na mě promluví.

Nejistě se zeptám: „Domovem je Irsko?“

Zaváhá, jako by se rozhodoval, zda odpovědět, nebo ne. Pak jednoduše přikývne.

Představuju si zvlněná vřesoviště hustě porostlá fialovými chomáči vřesu, šedé cáry mlhy, která se plíží skrz zříceniny středověkých hradů, a půvabné malé domky zasazené do krajiny pobřežních útesů.

A velkého černého vlka vyjícího za úplňku.

Pátravě se na mě zadívá a pak řekne: „Byla jste tam někdy?“ „Ne.“

„Jestli máte ráda divoká místa, měla byste se tam podívat.“

„Mám ráda divoká místa. A divoké věci,“ vyhrknu.

Aniž by uhnul očima, poznamená: „Skutečně.“

Není to otázka. Říká to, jako by o tom přemýšlel. Jako by zvažoval, jaké divoké věci by se mi mohly líbit.

A jako vždycky, když jsem rozrušená, začnu plácát nesmysly.

„Tím jsem chtěla říct, že jsem zvyklá na divoká místa. Z jednoho takového pocházím. Z mrňavého městečka v Texasu uprostřed ničeho, kde je nebe tak modré, že vás oslepí, a pláně se táhnou do nekonečna a je tam všechno od tornád přes škorpiony až po jedovaté hady, včetně vašeho napůl slepého a napůl opilého bratrance z vidlákova, který o nedělích po návštěvě kostela rád trénuje střelbu na terč za domem, když se sejde celá rodina na oběd, a vy na sobě máte umělý kožich, který vám dala babička k Vánocům, a bohužel se v něm nápadně podobáte jelenovi.“

Po mém příšerném proslovu se všechny drobné zvuky v bistru zdají být bolestně hlasité. Déšť na střeše zní jako krupobití kulek.

Vlk na mě upřeně zírá.

Nikdy předtím totiž neviděl takového ztroskotance.

„No,“ uchechtnu se křečovitě. „Tak já vás nechám vypít tu kávu. Na zdravíčko!“

S rozpálenými tvářemi spěchám zpátky do kuchyně. Bohužel je to otevřený prostor, takže zákazníci vidí přes pult dovnitř ke

grilu a do prostoru pro přípravu jídel. Abych si mohla v klidu poplakat, musím až za roh do zadní části, kde je velký chladicí box.

Diego, náš minutkový kuchař, na mě vrhne tázavý pohled, když se kolem něj prosmýknu.

Carla mě najde o třicet vteřin později, jak tam stojím a kňou-
rám s konvicí kávy stále sevřenou v ruce.

„Co tady děláš?“ zeptá se.

„Modlím se za mozkové aneuryzma. Teda pokud to není bolestivé, v tom případě se spokojím s nějakou přírodní katastrofou, která mě zabije rychle a zanechá tady slušně vypadající mrtvolu.“

Carla se na okamžik zamyslí. „Navrhovala bych bleskovou povodeň, ale to by ses pak hodně nafoukla.“

„Navíc utopení by bylo moc děsivé. Máš tam něco poklidnějšího?“

Našpulí rty a zamyslí se. „Možná by se na tebe mohla zřítit budova?“

Chvilí o tom přemýšlím. „Jo, ale to bych pak byla placatá. Nechci vypadat jako palačinka, až mě budou vytahovat z trosek.“

„Co by záleželo na tom, jak vypadáš? Byla bys mrtvá.“

Můj povzdech je těžký a beznadějný. „Jediné věci, které moje matka miluje víc než Dolly Partonovou, jsou soutěže krásy a kosmetika Mary Kay. Kdyby viděla, že mrtvola její dcery vypadá jako rozježděná hrouda masa po dopravní nehodě, byl by to její konec.“

„To kecáš.“

„Neznáš mou matku.“

„V tom případě se považuju za dítě štěstěny. Každopádně ten chlap na dvanáctce chce dolít kafe.“

„Tak mu ho dolij.“

Carla vrhne významný pohled na konvici v mé ruce.

„Krucinál. Proč Buddy nekoupí do téhle díry další kávovar?“

„Protože to něco stojí. To přece víš. A teď jdi dolít to kafe na dvanáctku.“

„Nemůžu. Schovávám se.“

„Proč se sakra schováváš?“

„Vím, že to těžko pochopíš, protože nejsi ten typ, který dokáže proměnit šedesátisekundový rozhovor v názornou ukázkou osobního ponížení, ale nemůžu se ukázat v jídelně, dokud velký zlý vlk neodejde.“

Carla se poškrábe na nose. Okamžitě pochopila, že je zle. „Ach jo. Co jsi mu řekla?“

„Vážně to chceš slyšet? *Na zdravíčko*. Jako bych vypadla z filmu pro pamětníky.“

„To jsi neudělala.“

Můj smích je plný temného zoufalství. „Ale jo. Představ si, že udělala. A to hned po tom, co jsem se s ním podělila o vtipnou historku, jak mě bratranec Bubba Joe postřelil.“

Carla na mě v šoku vykulí oči. „Prosím tě, řekni mi, že opravdu nemáš bratrance, který se jmenuje Bubba Joe.“

„Přísahám. Tohle bych si nevymyslela.“

„Páni! Upřímnou soustrast. A on tě postřelil?“

„Nic se mi nestalo, ale ten idiot pokropil záda mého umělého kožichu takovým množstvím broků, že to vypadalo, jako by ho prožrali moli. Mimochodem, díky, že jsi víc v šoku z jeho jména než z toho, že mě postřelil. Oceňuju tvoji podporu.“

„To přežiješ. Teď padej na tu dvanáctku. A snaž se nemluvit. Nemůžu dopustit, abys mě připravila o dýško.“

Otočí se a odejde, ta bezcitná mrcha.

Pokřím rameny a v duchu si slíbím, že už s vlkem nepromluví. Moje ochromující sociální úzkost už mi zajistila dost ponížení na celý večer.

Život introverta je nespravedlivě těžký. Něco tak obyčejného, jako je interakce s jiným člověkem, mě dokáže vyvést z míry na několik dní. Vlastně si nejsem jistá, jestli má společenský život vůbec nějaké hmatatelné výhody. Kdybych se nemusela živit prací, vůbec bych nevycházela z bytu.

Bohužel si mě často pletou s extrovertem, protože když jsem nervózní, žvaním a žvaním. Už ani nespočítám, kolikrát jsem se musela schovat do kabinky na záchodě a zhluboka dýchat, abych se uklidnila.

Vracím se do prostoru jídelny, aniž bych se podívala *jeho* směrem. Když dojdou k holohlavému chlápku u dvanáctky a doliju mu kávu, s plnou pusou haše zamumlá, že děkuje.

Pak ucítím podivné šimrání na kůži, jako by se kolem mě hromadila statická elektřina. Brní to a praská, a tak vzhlednu.

Vlk mě upřeně sleduje přes celou místnost, jako by mě měl na mušce.

Nervózně si zastrčím pramen vlasů za ucho a spěchám zpátky za pult, kde vrátím konvici s kávou do přístroje. Začínám všechno utírat a uklízet. Je pozdě a zbývají tu poslední dva zákazníci – přičemž jeden z nich ani nejí –, takže nemám moc co na práci. A tak přemýšlím, jak se asi vlk doopravdy jmenuje, jestli je ženatý a jestli ho vidím naposledy.

Nejspíš zrovna telefonuje a snaží se najít kavárnu, kde neza-městnávají mentálně postižené servírky.

Po chvíli se za mnou ozve hluboký hlas: „Jednou mě taky postřelil napůl slepý a napůl opilý vidlák.“

Polekaně sebou trhnu a prudce se otočím.

Stojí tam, na druhé straně pultu, v celé své temnosti, divokosti a úžasnosti, a dívá se na mě, jako bych byla jedinou ženou v bistru. Nebo ve městě. Nebo na světě.

„Až na to, že nebyl vidlák. Ani napůl opilý.“ Významně se odmlčí. „Ani napůl slepý.“

V jeho tmavých očích je varování, které čtu jasně a zřetelně: *Jsem nebezpečný. Drž se ode mě dál.*

Pozdě. Jeho hladové oči a hypnotický hlas už mě chytily do pastí. Navzdory slibu, který jsem si dala, se chci dozvědět víc.

„Takže nás oba postřelili.“

„Jo. To je zajímavá shoda, nemyslíte?“

Jako bych mohla přemýšlet, když mi jeho smyslná mužnost zatemňuje mozek. Ale jsem si jistá, že jeho otázka byla řečnická, takže mlčím.

Jeho pohled sklouzne k mé jmenovce. „Tru,“ přečte. „To je přezdívká?“

Zaváhám, ale pak se rozhodnu, že ho zasvětim. „To je krátce Truvy. Pojmenovali mě podle postavy, kterou hrála Dolly Partonová ve filmu *Ocelové magnolie*. Vedla salon krásy.“

Vlk nakloní hlavu a čeká, až mu poskytnu vysvětlení, které tomu dá smysl.

No, to si počká.

„Moje máma je velkou fanynkou Dolly. Všechny dcery pojmenovala po nějaké postavě z jejích filmů.“

Takhle nahlas to zní ještě hůř, takže mi rupnou nervy a začnu blábolit.

„Moje nejstarší sestra se jmenuje Doralee, což byla přídrzlá sekretářka z filmu *Od devíti do pěti*. Pak je tu Mona, druhá nejstarší. Ta se jmenuje po bordelmamě, která vedla nevěstinec jménem Slepíčárna v *Nejlepším bordýlku v Texasu*. Mony by mi bylo líto, ale upřímně řečeno, dokáže být pěknou osinou v zadku a je uštěpačná a samolibá, takže to k ní vlastně sedí. Nebo je možná uštěpačná a samolibá, protože se jmenuje podle prostitutky? To mě nikdy nenapadlo.

Pak je tu každopádně Louisa. Další hrdinka z *Ocelových magnolií*, protože to je nejoblíbenější film mé matky. K ní to jméno taky sedí, protože ta postava byla mrzutá a vznětlivá. A taková je i moje sestra.

A nakonec jsem tu já. Truvy. Dítě,“ zkonstatuju a odkašlu si. „Ještě mám čtyři bratry, ale ty mohl pojmenovat táta. Naštěstí není fanouškem Dolly.“

Přikývne. Jako by všechno, co jsem ze sebe právě vysypala, bylo úplně normální. „To je další věc, kterou máme společnou. Taky jsem z osmi dětí.“

Moje ostýchavost se vytrácí – jeho informace mě dostala. „Děláte si legraci?“

„Moji rodiče byli irští katolíci. Stará škola. Antikoncepce pro ně byla smrtelným hříchem.“

„Kéž by se naši mohli vymlouvat na náboženství,“ poznamenám suše. „Nejspíš byli příliš chudí na to, aby si nějakou antikoncepci mohli dovolit.“

Vlk na mě zírá jako na mimozemšťana. Jsem si jistá, že jsem ho totálně znechutila, dokud neřekne: „A to je číslo čtyři.“

Číslo čtyři? Co tím myslí? „Ehm...?“

„Pocházím z chudé rodiny. Vy taky. To je čtvrtá věc, která nás spojuje.“

Zdá se, že ho ta skutečnost znepokojila. Ani se mu nedivím. Měla bych to trochu odlehčit.

„Jestli mi teď řeknete, že máte nejradši pistáciovou zmrzlinu, tak jsme si nejspíš souzeni.“

Panebože. Já to fakt řekla.

Téměř děsivě nádherný muž, na kterého jsem právě vyklopila tu šílenou větu, na mě mlčky zírá. Usilovně si přeju, aby se země otevřela a milosrdně mě pohltila.

Bohužel se tak nestane. Nastal čas zachránit zbytky sebeúcty.

„No, skvěle jsem si s vámi popovídala, ale měla bych se vrátit k práci.“

Zkoumavě si mě prohlíží. Ani jeden z nás se nepohne. Jen na sebe hledíme.

Cítím, jak mě polévá horko.

Na jeho tváři se napne sval.

Jsem si na devadesát procent jistá, že si všiml, jak mi tuhnou bradavky.

Nakonec se pohne. Aniž by ze mě spustil pohled, sáhne do kabátu pro peněženku, vyndá z ní pár bankovek a položí je na pult. Zavře peněženku a zasune ji zpátky do kapsy kabátu.

Chvilí to vypadá, jako by se k něčemu odhodlával, protože vraští čelo a má zamyšlený výraz. Pak pomalu vydechne.

„Pracujete zítra večer?“

Neodvážím se znovu otevřít pusu, a tak jenom přikývnu.

Také přikývne. Z nějakého podivného důvodu mám pocit, že jsme si právě domluvili rande. Když se otočí k odchodu, samou úlevou se málem svezu na podlahu.

Jenže se ohlédne a zapíchne do mě svůj typicky hladový pohled.

Tichým a chraplavým hlasem řekne: „Mimochodem, děvče..., moje oblíbená zmrzlina je pistáciová.“

Drží můj pohled tak dlouho, až se mi rozbuší srdce, načež se otočí, vyjde ven a zmizí v deštivé noci, jako by ho pohltila.

2

LIAM

Zatraceně. K čertu s tím.

Věděl jsem, že sem dnes večer nemám chodit. Slíbil jsem si, že tentokrát odolám. A taky jsem se toho předsevzetí držel, dokud se podvozek letadla nedotkl plochy letiště Logan a moje odhodlání se jako lusknutím prstů nevytratilo.

Úplně poslední pohled, ujišťoval jsem se, když jsem Declanovi nařídil, aby odbočil z naší plánované trasy. Dopřeju si poslední příležitost podívat se do těch velkých zelených očí a bude po všem. Potřebuju poslední kradmý pohled, než tuhle nezdravou posedlost jednou provždy hodím za hlavu.

A fakt jsem tomu věřil.

Jsem to ale idiot.

Z pohodlí zadního sedadla escaladu zírám ven z okýnka. Na druhé straně široké ulice, za provazy deště a šňůrami projíždějících aut, září jasná světla Buddyho bistra jako majáky ve tmě. Ona je tam, uvnitř, a mluví se svou kolegyní, prsatou brunetkou, vedle níž vypadá jako madona vystavená vedle Picassa.

Tru.

Dívka pojmenovaná po postavě z filmu.

Plachá kráska s jemným jižanským přízvukem, očima barvy mořského skla a úsměvem, který by muže jako já téměř přiměl věřit v Boha.

„Máme zpoždění, šéfe,“ upozorní mě tiše ze sedadla řidiče Declan.

„Já vím.“

Pokud je můj hlas podrážděný, je to jenom proto, že jsem naštvaný sám na sebe, ne na něj.

Jedenáct měsíců odpírání toho, po čem velmi toužím, si na mé náladě vybralo svou daň.

Ještě chvíli ji pozoruju a přeju si, abych měl talent malíře. Nakreslil bych její tvář na tisíc způsobů. Pokusil bych se zachytit jemnost v jejích očích, když se na mě dívá zpod těch dlouhých, tmavých řas. Jiskru, když její pohled zabloudí k mým ústům.

Ale moje ruce byly stvořeny k mnohem drsnějším věcem než ke kreslení obrázků krásné, plaché dívky.

Udělej správnou věc, Liame. Drž se od ní dál. Je to pouhá náhoda, že oba pocházíte z velkých rodin a máte rádi pistáciovou zmrzlinu. Nic to neznamená, že má taky ráda divoká místa, že vyrostla v malém městě a že se na tebe dívá, jako bys byl tou nejúchvatnější osobou na světě.

Není pro tebe.

Tvůj život by ji ohlodal až na kost.

Odtrhnu pohled od okýnka, prohrábnu si vlasy a vyzvu Declana, ať jede, a to rychle.

Čím dřív odsud vypadnu, tím líp.

3

TRU

Je po jedné hodině ráno, když dorazím z práce domů. Venku se pořádně rozpršelo a já si při pomyšlení na to, že – teda pokud vůbec – přijde vlk na mou další směnu do bistra, musím nalít sklenici vína, abych se uklidnila.

Opřená o kuchyňskou linku zírám ven z okna do deště a představuji si ho.

Je úplně jiný než já. Sofistikovaný. Zajímavý. Sebevědomý.
A starší. Nejméně o deset let, možná o patnáct.

Asi by mi mělo připadat zvláštní, že by se někdo jako on mohl zajímat o někoho, jako jsem já, ale mám pocit, že to je člověk, který si dokáže všimnout detailů, jakých si ostatní nevšímají.

On se jenom nedívá. On *vidí*.

Když se na mě dívá, možná vidí to, co se před ostatními tak usilovně snažím skrývat. Všechn můj neklid a temné touhy, zkrátka všechno, co mi táhne hlavou.

Nebo je to jen moje zbožné přání.

Právě polykám poslední doušek levného chardonnay, když zaslechnu tlumený zvuk pláče.

„Ach jo,“ povzdychnu si do prázdné kuchyně. „Co ti provedl tentokrát?“

Postavím sklenici s vínem na linku, bosá přeběhnu byt a jemně zaklepu na dveře mé spolubydlící. „Hej, Elliebellie. Můžu ti nějak pomoci?“

Zevnitř se ozve posmrkávání a pak slyším, jak se Ellie šourá směrem ke dveřím.

Když je otevře, pěstí si promne zarudlé a oteklé oko. Krátké černé vlasy jí neuspořádaně trčí na všechny strany. Její pokoj je cítit špinavými ponožkami a ztracenými sny. „Jsem v p-p-pohodě,“ zaštká. „Zrovna jsem se dívala na *Psí poslání*. Ten blbej film by měl mít na začátku nějaký varování.“

„Nikdy jsem ho neviděla. O čem to je?“

„Je o psovi, který pořád dokola umírá a přitom se reinkarnuje i se všemi svými vzpomínkami na předchozí životy a snaží se znovu a znovu najít smysl života, až se nakonec zase setká se svým původním majitelem, který byl malým chlapcem, když toho psa uspali před jeho první reinkarnací. Ale to už je z toho kluka starý muž. Na konci ten pes vypráví, že pravým smyslem života je najít tu správnou osobu, se kterou máš být.“

„Jak je tohle možné?“ zakňourá. „*I fiktivní pes* dokáže najít pravou lásku!“

Ellie si nedávno prošla ošklivým rozchodem se svým teď už bývalým. Byl to jejich čtvrtý – nebo možná desátý rozchod, ztratila jsem přehled. Pokaždé když se rozešli, přísahala, že s ním nadobro skončila. Ale během několika týdnů se k sobě vrátili a ona klidně zapomněla na všechna příkoří, která jí způsobil. Všechnu tu lhůstevnost, všechny ty lži, všechny ty holky, se kterými se stýkal.

Tohle nikdy nepochopím.

Když mě můj bývalý podvedl šest měsíců poté, co jsme se spolu přestěhovali do Bostonu, naházela jsem jeho oblečení na velkou hromadu uprostřed chodníku a tu hromadu jsem zapálila.

Možná jsem introvert, ale taky jsem temperamentní a dokážu být záštiplná jako nikdo jiný.

Ale jako její kamarádka nemám právo soudit. „Nechceš zmrzlinu? Cestou domů jsem koupila velký kelímek.“

„Jsi hodná,“ řekne truchlivě. „Ale myslím, že se jen podívám na reprízu *Seinfelda* a pak si to udělám.“

Ušklíbnu se. „Děkuju, že ses mi svěřila. Tohle už z hlavy nedostanu.“

„No jo, dobrou noc.“

Zavře dveře a já zamířím rovnou do svého pokoje. Když zaslechnu, jak se probouzí k životu jisté zařízení na baterie, taky za sebou zavřu.

•

Druhý den opět prší. Běžím z poslední hodiny na parkoviště a cestou mě zmáčejí proudy vody. Hlavu mám suchou, ale to je tak všechno. Od pasu dolů jsem promočená.

Deštník hodím na zadní sedačku své otlučené corolly, notebook a knihy položím na sedadlo spolujezdce, vyhrabu klíče z kabelky a nastartuju. Přestože je květen, jaro v Bostonu je nepředvídatelné. Právě se hnusně ochladilo. Mrzne mi zadek a třesu se jako ratlík. Klimatizace tu nikdy nefungovala, ale topení je naštěstí v nejlepší kondici, takže mi už po několika minutách fouká teplý vzduch na ledové tváře.

Rychle se zastavuju doma, abych se převlékla do pracovní uniformy a něco zakousla, a pak se znovu vydávám ven, tentokrát v gumákách a dlouhé zimní bundě zapnuté až k bradě.

Jakmile projdu dveřmi Buddyho bistra, stačí Carle jediný pohled na mě a začne se smát.

„Vypadáš, jako by ses chystala na polární expedici.“

Zpražím ji nerudným pohledem. „Ty odsud pocházíš. Yankeeové mají v mrazu jednu nefér výhodu.“

„Žiješ v Bostonu skoro dva roky, kočko. Tvoje řídká jižanská krev už by mohla zhoustnout.“

„No jo pořád,“ zamumlám a mávnu nad tím rukou. Přeju si, abych měla dost rozumu a přihlásila se na práva na Floridě nebo v Kalifornii. Touhle dobou jsem mohla být opálená a mít blondaté melíry, ale ne, místo toho jsem promočená a promrzlá.

V kuchyni u grilu stojí Diego a obrací hamburger. Když procházím kolem něj, kývne mi na pozdrav. Jeho bílé zuby se zablýsknou v úsměvu. „Zase jdeš skoro pozdě, holka.“

„*Skoro* je mé druhé jméno, Diego.“

Jeho úsměv se rozšíří. „Takže jsi do mě *skoro* zamilovaná?“

Tohle je naše tradiční špičkování. Vlastně si myslím, že se takhle natrásá před každou ženskou pod sedmdesát, ale to nestoudné flirtování mu prochází, protože jinak je pozorný a milý, a vůbec ne oplzlý.

„Zatím ani ne, ale dám ti vědět, až se to stane.“

„Ach, ty mi lámeš srdce!“ Dramaticky si sevře hrud, ale vzápětí obrátí hamburger a začne si hvízdát, přičemž okamžitě zapomenou na svou bolest.

Je celkem pohledný, ale takovým tím nenápadným způsobem. Na první pohled vypadá obyčejně. Ani vysoký, ani malý, ani tlustý, ani hubený, prostě průměrný hnědovlasý a hnědooký kluk po dvacítce.

Ale pak si jednoho dne všimnete, že má skvělý úsměv. O několik týdnů později si uvědomíte, že jeho obyčejné hnědé oči mají takovou neodolatelnou jiskru. Potom vás v určitém okamžiku překvapí, když zvedne něco těžkého a vy přitom postřehnete působivé napnutí svalů pod jeho bílým trikem.

V tu chvíli do sebe všechno zapadne a vy si pomyslíte: *Hmm, je to vlastně hezoun.*

Ale pak tu myšlenku zavrhnete, protože s kolegy z práce ne-spíte a to poslední, co potřebujete, je další vztah, který by vás rozptyloval na cestě za vašimi vytčenými cíli.

Například na cestě za dostudováním práv na škole, kterou si nemůžete dovolit, ale děláte všechno pro to, abyste ji dokončili, když už jste na ni nastoupili, protože jste následovali svého bývalého přes půl země do města, kde si dělá přípravku před studiem medicíny, a teď chcete, aby to nebyla úplná ztráta času.

V odpočívárně pro zaměstnance si uložím kabelku a bundu do skříňky a gumáky, z nichž ještě teče, nechám u zadních dveří. Přezuju se do pohodlných bot, které si tu nechávám, a stáhnou si vlasy do volného nízkého drdolu. Nakonec si kolem pasu přes pracovní stejnokroj uvážu čistou bílou zástěru.

Moji uniformu tvoří klasické šaty číšnice z bistra – s krátkou sukní, naškrobeným bílým límečkem a manžetami na rukávech –, jenže jsou černé, nikoli typicky růžové nebo modře kostičkované.

Takže místo toho, abych připomínala číšnici Flo ze starého televizního seriálu *Alice*, vypadám jako hotelová pokojská.

Myslím, že Carla vydělává dvakrát víc než já, protože má velké vnady a je ochotná se naklonit a strčit je chlapům přímo pod nos, když jim podává účet, ale já si taky vedu dobře. Navíc majitel Buddy vychází vstříc mému školnímu rozvrhu a nechává mi tolik volna, kolik potřebuju.

Prvních pár hodin mám na směně nabito. Je čas večere a my máme spoustu stálých zákazníků. Jakmile ale odbije desátá hodina, davy lidí prořídnu. V jedenáct už zbývá poslední člověk, který sedí na konci barového pultu a zamračeně zírá do kávy. O půlnoci je taky pryč.

Pak už jsem tu jen já, Carla, Diego a moje narůstající jistota, že vlka už nikdy nespátřím.

Odradila jsem ho svými děsivými příběhy z texaského venkova. Nejspíš si myslí, že mezi mé oblíbené koníčky patří střílet ve spodním prádle na datly, zaplétat se do pěstních soubojů na závodech NASCAR a jezdit do obchodu pro pivo s mými domácími mazlíčky čili kozami, naloženými na korbě pick-upu.

Zrovna když se vzdávám poslední naděje, ozve se zvonek nad vchodovými dveřmi a v nich se objeví on.

Vysoký, temný a přitažlivý cizinec, který mě dokáže vyvést z míry pouhým pohledem a který mi za celých jedenáct měsíců, co sem chodí, ani neprozradil své jméno.

Zastaví se hned za dveřmi a jeho oči se upřou na mé ztuhlé já za pultem.

Nezdá se, že by měl v úmyslu jít dál nebo se posadit. Na sobě má jako obvykle černý oblek s kravatou, vlasy má sčesané dozadu. Vpíjí se do mě planoucím tmavým pohledem a přitom vypadá jako supermodel a nájemný vrah v jednom.

Zmocňuje se mě šílená touha přeběhnout restauraci a vrhnout se mu do náruče.

Kolem mě propluje Carla s konvicí kávy v jedné ruce a hrnkem v druhé. Cestou potichu utrousí: „Ty krásó!“

Se zatajeným dechem sleduju, jak se blíží k vlkovi. Moje srdce je zralé na defibrilátor. Carla mu něco říká a přitom ukazuje ke stolu ve své sekci. Aniž by ze mě spustil oči, vlk zavrtí hlavou. Carla se ohlédne přes rameno a zazubí se na mě, ale pak se otočí zpátky a říká mu něco dalšího, ale příliš potichu, než abych to slyšela.

Vlk mezi námi váhavě zatěká pohledem. Pak si olízne rty.

Je to prosté, bezmyšlenkovité gesto, ale tak smyslné, že málem vzdychnu nahlas.

Carla si toho taky všimla. Vidím, jak to s ní zamávalo. Když se otočí a zamíří ke mně, má povolenou čelist a v očích skelný pohled někoho, kdo byl právě zhyponotizován.

Dopluje ke mně a nejistým, téměř zadýchaným hlasem pronese: „Řekla jsem mu, že za ním pošlu tebe. Právě mi explodovaly vaječníky, asi se rozteču, nutně si potřebuju zašukat, ten chlap je *nadsamec*.“

„Carlo?“

Zarazí se a podívá se na mě.

„Dej sem tu konvici.“

Sklopí k ní oči, jako by si vůbec nepamatovala, že ji zvedla.

Ten pocit znám.

Strčí mi ji do ruky i s hrnkem. Pak zamíří dozadu, nejspíš aby se zavřela do kabinky na dámských záchodech a věnovala se intenzivnímu sebeuspokojování.

Ani se jí nedivím. Ještě jsem s ním neprohodila ani slovo a už se mi málem kouří z kalhotek.

Blížím se k němu s hořícími tvářemi, zastavuju se kousek od něj a zoufale se snažím potlačit rozpaky. „Zdravím.“

„Dobrý večer.“

Jeho hlas zní smyslně, ale výraz má pochmurný. Vypadá, jako by si nebyl úplně jistý, jestli je výměna tohoto prostého pozdravu dobrý nápad.

V minulosti se tak na mě dívalo mnoho mužů. Víím, že ať už je příčina jeho rozpolcenosti jakákoli, ať už je jakkoli hluboká, zůstane tady a nakonec si se mnou promluví.

Poznám touhu, když ji vidím. Dřív ji držel na uzdě, ale teď se mu utrhla ze řetězu.

Vlk mě chce.

Méně příjemné zjištění ale je, že já ho chci taky, i když vím, že bych neměla. Vlci si možná vybírají partnera na celý život, ale pořád jsou to nebezpečná a divoká zvířata.

Je stejně pravděpodobné, že mě kousne, jako že mě políbí.

Beze slova pokynu ke stolu, u kterého obvykle sedává. Chvilku váhá, ale pak si rukou uhladí sako vpředu a usadí se tam. Nalévám mu do hrnku kávu a přitom cítím, jak se na mě dívá. Jsem vzrušená, nervózní a tak trochu vyděšená.

„Nějaké další přání?“

Při pohledu na moje ústa se mu zalesknou oči, a když zaboří zuby do spodního rtu, málem omdlím.

„Neměl bych tu být,“ pronese potichu.

Nemám ponětí, jak na to reagovat. „Aha... jasně.“

„Právě teď bych měl být na opačném konci města a vyřizovat nějaké záležitosti. Obchod, který si nemůžu dovolit odkládat. Ale místo toho jsem tady. Chápete?“

Chci říct, že ne, ale pak si to rozmyslím. V krvi mi začíná kolovat nebezpečný druh adrenalinu, spřádá v mých žilách kouzla a dává mi pocit, že je možné cokoli.

Dodává mi odvahu.

S bušícím srdcem se mu podívám do očí a tiše řeknu: „Chápu. Máte důležité věci na práci, ale přesto jste přišel, abyste mě viděl, i když byste si přál, abyste to nechtěl, a je to proti vaší vůli. A jen tak mimochodem, taky se mi líbí.“

Zírá na mě v napjatém tichu a přitom mu cuká čelist.

Překvapila jsem ho.

Líbí se mi, že jsem ho zaskočila. Nevypadá jako člověk, kterého by jen tak něco zaskočilo.

„Takže nikoho nemáte,“ zkonstatuje.

Páni! Jak se mu podařilo, aby to znělo jako: „Ohni se přes stůl a vyhrň si sukni.“ To nepochopím. Carla měla pravdu: ten chlap je nadsamec.

Odkáshlu si a přešlápnu z nohy na nohu. Jasně si uvědomuju, jak se mi horko rozšiřuje z tváří až na krk. „Ne. Nemám.“ Podívám se mu na levou ruku, na jeho prázdný prsteníček. „A vy?“

„Ne... vztahy nejsou... nevyhovují mému životnímu stylu,“ zabručí.

Ještě pořád ve mně proudí odvaha, a tak kousavě poznamenám: „Takže jste trofej na jednu noc?“

„Ne. Nejsem na nic. Teda doteď jsem nebyl.“

Hladově se na mě zadívá. Slyším to nevyslovené: *Až teď, s tebou*. A na pažích mi naskočí husí kůže.

Postavím konvici s kávou na stůl, vklouznu do boxu naproti němu, složím si ruce do klína a řeknu: „Myslím, že teď nastal ten správný čas, abyste se představil. Nemůžu vám navždycky říkat *vlk*.“

Koutky úst mu zvedne mírný úsměv. Pobavilo ho to.

Ale místo toho, aby na můj vtip navázal, vydá překvapivý rozkaz: „Rozpusť si vlasy.“

Povytáhnu obočí. „Co prosím?“

„Tvoje vlasy. Rozpusť si ten drdol.“

Aha, takže je to alfa samec. Nejspíš je zvyklý dávat rozkazy a pak sledovat, jak jeho přísluhovači pípnou na souhlas, než se vyděšeně rozprchnou, aby splnili jeho vůli. Naneštěstí pro něj jsem stejně tvrdohlavá jako vznětlivá, a navíc vzpurná.

Jediné rozkazy, které přijímám, jsou objednávky jídla.

„Hele, jedno po druhém. Řekni mi, jak se jmenuješ. Pak si možná vyměníme telefonní čísla. Pak možná půjdeme na rande. Nevypadáš zrovna jako člověk, který chodí na minigolf, takže...

večeře? Ano. Večeře. Vezmeš mě někam, kde to je hezké, a já se budu smát všem tvým vtipům. Budeme se poznávat. A pak možná jednou, po několika dalších schůzkách, si kvůli tobě rozpustím vlasy. Ale to si musíš zasloužit. Nevím, na jaký druh žen jsi zvyklý, ale moje matka nevychovala žádnou včelu dělnici. Vychovala královnu,“ pronesu zcela vážně. „A ta nedává med zadarmo.“

Mlčí tak dlouho, až to je nepříjemné. Ale pak se nakloní přes stůl, protáhne si prsty a podívá se mi do očí. V těch jeho divoce zaplane.

„A to jsem si myslel, že jsi plachá.“

„Taky že jsem,“ řeknu a přikývnu. „Zvlášť před cizími lidmi. Moc toho nenamluvím a jsem nejistá. To ale neznamená, že bych byla slaboch. Většinou se moc neprojevuju, ale když to je nutné, dokážu se ozvat.“

Vlk se na mě zadívá. Tak pronikavý pohled mi ještě nikdy nevěnoval.

„Kolik ti je?“ zeptá se.

„Dvacet čtyři. Kolik tobě?“

„Jsem starší než ty.“

„O kolik?“

„O dost na to, abych věděl, že bych to neměl dělat.“

„Dělat co? Povídat si uprostřed noci v ušmudlaném bistro?“

Znovu si olízne rty. Bůhvíproč to ve mně vyvolá představu lva nad čerstvou kořistí. Pohledem mi lenivě klouže po tváři. Jeho hlas zní hutně.

„Neměl bych tady uspokojovat své choutky.“

Lehce se zachvěju. Moje tělo mi tím říká, že ačkoli má ten muž naproti mně luxusní oblek a hodinky, které by mi pravděpodobně zaplatily studentskou půjčku, není ani trochu kultivovaný.

„Tak proč tu pořád jsi?“ zašeptám stísněně.

Ještě chvíli z něj sálá tak mocný a hladový žár, až si na okamžik pomyslím, že se vrhne přes stůl a spolkně mě zaživa. Nic jiného na světě neexistuje, jenom já, on a tohle praskání vzájemné přitažlivosti, která elektrizuje vzduch mezi námi. Takle zvláštní malá bublina plná touhy a potřeby.

Otevře ústa, aby něco řekl..., ale vzápětí je zase zavře.

Jeho plné rty se sevrou. Ústa se stáhnou do tvrdé linky. Z jeho očí se postupně vytrácí teplo, až zbude pouze chladný pohled. Jako bych se dívala, jak se zavírají dveře.

Prudce se postaví a upřeně se na mě zadívá, jeho pohled je prázdný a temný. „Rád jsem tě poznal, Tru. Doufám, že se ti bude v životě dařit.“

Když mi dojde, že se loučí, ochable se opřu dozadu a chvíli na něj zaraženě zírám. Pak si lehce posměšně odfrknu: „Nápodobně. Moc mě těšilo.“

Naposledy se na mě dlouze podívá, pak se otočí a odejde.

4
TRU

Z vednu se od stolu a zamírím k pultu, zatímco Diego mě podmrčeně pozoruje z kuchyně. Než se dostanu do poloviny jídelny, už je u mě Carla.

Začíná španělská inkvizice.

„Sakra, holka, co ti řekl? Co jsi mu řekla ty? Jak se jmenuje? Řekl ti, proč sem chodí tak dlouho, aniž by tě pozval na rande? Dostala jsi jeho číslo? Dala jsi mu svoje? Domluvili jste si schůzku? Proč vůbec nic neříkáš, já snad umřu zvědavostí!“

Posměšně si odfrknu: „Už mě pustíš ke slovu?“

Připojí se ke mně a cestou mě štípne do paže. „Přestaň být hnusná. *Tak co ti říkal?*“

Zpátky u pultu strčím konvici s kávou do přístroje a utřu si ruce do zástěry.

„Stručná verze – ahoj, neměl bych tu být, nemáš přítele, rozpust si vlasy, rád jsem tě poznal, tak čau. A odešel.“

Podrážděně zasténá. „Ale ne. Zase jsi mluvila o své rodině, že jo?“

„Ani trochu. Utekl úplně sám.“

Z kuchyně se ozve Diego: „Díkybohu. S ním by byly jenom problémy.“

Nevšímáme si ho. Pak se ale Carla zarazí. „Počkej, on chtěl, aby sis rozpustila vlasy?“

„Jo.“

Vykulí na mě oči. „A tys to *neudělala?*“

„Jasně že ne. Ani nevím, jak se ten člověk jmenuje.“

„Tss. Já taky ne, ale klidně bych si je kvůli němu rozpustila, kdyby to po mně chtěl. Svlékla bych se donaha a lehla si s roztaženými nohama doprostřed jídelny, kdyby mě o to požádal.“

„Jak romantické.“

Pokrčí rameny. „Velký taťka se v ložnici fláká, jestli víš, co tím myslím. Moje zahrádka není zalévána už celou věčnost.“

Velký taťka je přezdívkou pro jejího manžela Davea. Nejsem si jistá, jestli to souvisí s nějakou jejich sexuální úchylkou, nebo jestli ji jen baví sledovat, jak se lidi tváří, když o tom mluví, ale určitě se jí na to nebudu ptát.

Sice jsou atraktivní pár, ale fakt nepotřebuju, aby mě pronásledovaly výjevy ze sexuálního života mých přátel. Moje představitost je dost velká i bez dalších podnětů. Moje nejlepší kamarádka ze střední se jednou zmínila, že u toho její matka hrozně křičí, a já už se té ženě nikdy nedokázala podívat do očí.

Začínám vařit čerstvou kávu a schválně si Carly nevšímám, protože si začala stěžovat na svou sexuální deprivaci. Nakonec ji moje ignorace přestane bavit a odejde, aby obsloužila starší pár, který se tady objevil, zatímco mě podrobovala křížovému výsledku ohledně vlka.

„Chica.“

Vzhlednu a zjistím, že na druhé straně pultu stojí Diego. Ručička se opírá o nerezovou polici, kam pokládá talíře s jídly připravenými na výdej, a pozoruje mě s obavami v očích.

„Ten chlap se mi nelíbí.“

„Carlin manžel?“

„Ne, ty hloupá. Ten chlap v černém, co právě odešel.“

Chystám se mu říct, že si s ním nemusí dělat starosti, protože toho už nikdy neuvidíme, ale zvědavost mi nedá. „Proč se ti nelíbí?“

Zavrtí hlavou. „Takový jako on dobře znám.“

Čekám, že něco dodá, ale zdá se, že domluvil. „Aha. Díky za podrobné vysvětlení. To mi hodně pomohlo.“

S povzdechem se odlepí od police, založí si ruce na hrudníku a věnuje mi nevrlý pohled.

„Dobře. Chceš to vědět? Tak já ti to řeknu. Nebyl jsem vždycky ten hodný kluk, kterého teď vidíš. Ve čtvrti, kde jsem vyrůstal, mi říkali *matón. El pandillero.*“

Ironicky se ušklíbnu. „Jak fascinující. Kdybych uměla španělsky, určitě by mě to velmi ohromilo.“

Diego zvažní. „Znamená to grázl, Tru. Potížišta.“

Grázl. Vybaví se mi tetování na vlkových prstech a pocítím záchvěv poznání.

Je to hloupost. To, že tetování mají jenom grázlové a kriminálníci, je zastaralý předsudek. V dnešní době je pravděpodobnější, že chlápek se spoustou tetování je šéfkuchařem v moderní restauraci, který dokáže připravit nebeský poutine s pečenými krátkými žebry podávanými na makaronech se sýrem a lanýži.

Ostatně na Diegovi, který o sobě právě prohlásil, že sám býval potížišta, taky nevidím jediné tetování.

„S tím chlapem jsi nikdy nepromluvil ani slovo, Diego. Není fér vynášet soudy o jeho povaze.“

„Férovost s tím nemá nic společného. Žralok vždycky vycítí jiného žraloka bez ohledu na to, jak daleko od sebe v oceánu plavou.“

Usměju se na něj. „Takže teď jsi žralok?“

Ušklíbne se. „Velký bílý, zlato. Už ses do mě zamilovala?“

„Vydrž, hned to bude.“

„Dobře, dej mi vědět.“ Otočí se zpátky ke grilu, ale ještě na mě přes rameno zavolá: „Mimochodem, mohla bys vynést odpadky

z umývárny v salonku? Je tam spousta těch Carliných věcí. Nechci se toho dotýkat.“

Vím, že těmi „Carlinými věcmi“ myslí tampony. Kdyby Buddy koupil na toalety pro zaměstnance odpadkový koš s víkem, Diego by z toho nemusel mít trauma, ale to on ne.

„Jasně.“

„Díky.“

Zamířím do maličké odpočívárny vzadu, které ironicky přezdíváme „VIP salonek“. Kolem skládacího karetního stolku stojí čtyři ošklivé plastové židle. Na rozvrzaném televizním stolku trůní staříčká mikrovlnka. V rohu stojí lednička o velikosti vhodné tak akorát na vysokoškolské koleje, na stěně visí prasklé zrcadlo a vedle řady otlučených skříněk hučí výdejník vody, který neustále protéká.

Stěny jsou vymalované tím nejohavnějším odstínem žluté, jaký si jen dokážete představit. Jako byste se ocitli v bytě člověka, který vyhulí tři krabičky cigaret denně a už čtyřicet let nevytáhl paty z bytu.

Jdu si odskočit, myju si ruce a беру igelitový pytel z odpadkového koše. Cípy pytle zavážu na uzel a měním ho za jiný. Potom zamířím k hliníkovým popelnicím postaveným podél zdi v chodbě vedoucí do uličky za Buddyho bistro, kde stojí velké kontejnery.

V chodbě je hrozný nepořádek.

Kolem hliníkových popelnic, které jsou samy o sobě plné až po okraj, jsou naskládány páchnoucí pytle plné odpadků a zbytků jídla. Udržovat tenhle prostor v čistotě je úkolem umývače nádobí, ale ten před několika dny skončil a zatím ho nikdo nenahradil.

„Skvělé,“ zamumlám.

Nádobí teď myje Diego, než Buddy najme někoho nového, ale ten si zjevně myslí, že úklid odpadků je pod jeho úroveň.